

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 832/2020
09.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Милунке Цветковић, Бате Цветковића, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Манасијевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К.бр.249/17 од 14.11.2019. године и Вишег суда у Врању ЗКж1.бр.66/20 од 08.04.2020. године, у седници већа одржаној дана 09.09.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Манасијевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К.бр.249/17 од 14.11.2019. године и Вишег суда у Врању ЗКж1.бр.66/20 од 08.04.2020. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) и члана 441. став 4. у вези чланова 262. став 1. и 265. став 3. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К.бр.249/17 од 14.11.2019. године окривљени АА је у ставу I изреке оглашен кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити ако окривљени у року од 1 (једне) године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан да приватним тужиоцима ББ и ВВ плати на име трошкова кривичног поступка укупан износ од 225.500,00 динара и на име судских такси укупан износ од 1.960,00 динара, као и да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, а све у року од 30 дана по правноснажности пресуде. Приватни тужиоци ББ и ВВ су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак.

Истом пресудом у ставу II изреке окривљени је на основу члана 423. тачка 2) ЗКП ослобођен од оптужбе за кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ. Приватни тужиоци ББ и ВВ су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Врању 3Кж1.бр.66/20 од 08.04.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Манасијевића и потврђена је пресуда Основног суда у Врању К.бр.249/17 од 14.11.2019. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Мирослав Манасијевић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 7) у вези чланова 57. и 67, члана 438. став 2. тачка 1) и члана 441. став 4. у вези чланова 262. став 1, 264. и 265. став 3. ЗКП, те због повреде закона из члана 122. став 1. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине пресуде Основног суда у Врању К.бр.249/17 од 14.11.2019. године и Вишег суда у Врању 3Кж1.бр.66/20 од 08.04.2020. године и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да укине наведене пресуде у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка везано за кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ и предмет у том делу врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7) и члана 441. став 4. у вези чланова 262. став 1. и 265. став 3. ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) у вези чланова 57. и 67. ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да како у конкретном случају нема овлашћеног тужиоца, то је суд био дужан да донесе одлуку којом обуставља кривични поступак против окривљеног због кривичних дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ и увреда из члана 170. став 1. КЗ. У прилог свог става бранилац наводи да је приватна тужба поднета дана 19.05.2017. године и својство приватног тужиоца је имао малолетни ГГ кога заступа мајка ВВ, али како је малолетни ГГ погинуо у саобраћајној незгоди дана 24.08.2017. године, а његова законска заступница ВВ током поступка није дала изјаву о преузимању кривичног гоњења, односно да ступа на место приватног тужиоца, нити је исту дао његов отац ББ, а коју изјаву су били дужни да дају у року од три месеца од дана смрти приватног тужиоца у смислу чланова 57. и 67. ЗКП, нити су њих двоје потписали пуномоћје након смрти свог сина адвокату за заступање у својству приватних тужилаца, већ је ВВ потписала пуномоћје само у својству законског заступника малолетног оштећеног и то

пре подношења приватне тужбе, то, по ставу браниоца, ВВ и ББ у предметном кривичном поступку нису стекли својство приватних тужилаца.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихвати као основани.

Ово са разлога јер из списка предмета произилази да су родитељи покојног малолетног оштећеног ГГ, ВВ и ББ поднеском од 02.09.2017. године обавестили суд да желе да се поступак против окривљеног АА настави, чиме су по налажењу овога суда дали изјаву да преузимају кривично гоњење и то у року од три месеца после смрти приватног тужиоца. Дакле, имајући у виду да су родитељи покојног малолетног оштећеног преузели кривично гоњење окривљеног својом изјавом од 02.09.2017. године, то у конкретном случају суд није повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца, односно није учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП како се то неосновано указује у захтеву браниоца окривљеног.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем указује на повреду закона из члана 441. став 4. у вези чланова 262. став 1. и 265. став 3. ЗКП, истицањем да како је првостепени суд у ставу II изреке пресуде окривљеног ослободио од оптужбе за кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, то је био дужан да и у том делу донесе одлуку о трошковима поступка у складу са одредбом члана 262. став 1. ЗКП, те да сходно одредби члана 265. став 3. ЗКП одлучи да трошкови кривичног поступка из члана 261. став 2. тачка 1) до 6) ЗКП и нужни издаци окривљеног и нужни издаци и награда његовог изабраног браниоца падају на терет приватних тужилаца и да исте обавезе да окривљеном накнаде те трошкове или да евентуално донесе одлуку којом се приватни тужиоци ослобађају обавезе да накнаде трошкове кривичног поступка, а што је првостепени суд у конкретном случају пропустио да учини јер није одлучио ко ће сносити трошкове поступка и колико они износе, иако је био у обавези да то учини у смислу члана 262. став 1. ЗКП.

Исти наводи истакнути у жалби браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Манасијевића били су предмет разматрања Вишег суда у Врању који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалби браниоца окривљеног изјављеној против првостепене пресуде Основног суда у Врању К.бр.249/17 од 14.11.2019. године. Виши суд у Врању као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 5 другостепене пресуде ЗКж1.бр.66/20 од 08.04.2020. године изнео аргументоване разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева као разлог његовог подношења само формално означава битну повреду одредаба кривичног поступка из

члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, навођењем да се пресуда заснива на доказу на коме се по закону не може заснивати и то на налазу и мишљењу вештака медицинске струке. Међутим, бранилац даље у образложењу захтева не наводи конкретан разлог незаконитости овог доказа, већ износи сопствени чињенични закључак да је наведени налаз и мишљење требало да да вештак који је специјалиста ОРЛ, а не специјалиста ургентне медицине и да је суд у том погледу требало да усвоји предлог браниоца.

Поред тога, бранилац окривљеног наводи и да је суд повредио одредбу члана 122. став 1. КЗ јер у радњама окривљеног нису садржани елементи бића кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, за које га је суд огласио кривим, а што би по налажењу овога суда представљало повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим бранилац ову повреду закона образлаже сопственим чињеничним закључком да црвенило и огуљотине које је задобио малолетни оштећени не могу имати карактер лакших телесних повреда.

Осим тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева наводи и повреду закона из члана 441. став 4. у вези члана 264. ЗКП, с тим што по налажењу овога суда бранилац својим наводима којима образлаже у чему се по њему састоји ова повреда заправо указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП од стране другостепеног суда. Ово имајући у виду да бранилац истиче да другостепени суд у образложењу своје пресуде даје нејасне разлоге због чега примењује одредбу члана 264. ЗКП која предвиђа обавезу окривљеног да накнади трошкове приватном тужиоцу и то искључиво у случају када је окривљени оглашен кривим, а не одредбу члана 265. став 4. ЗКП, јер у конкретном случају по мишљењу браниоца на накнаду трошкова за кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је окривљени ослобођен од оптужбе, треба обавезати искључиво приватне тужиоце.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлоге побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински износи сопствене чињеничне закључке (повреде члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП), односно указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП (повреда члана 441. став 4. у вези члана 264. ЗКП), а што не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) и члана 441. став 4. у вези чланова 262. став 1. и 265. став 3. ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Манасијевића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног у односу на наведене

повреде закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.